

TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE U₃A - ANUL VI, NR 6/2025

„Răspândește iubire oriunde mergi.
Să nu lași pe nimeni să vină la tine fără să plece mai fericit”.
- Maica Tereza -

GALAȚI - IUNIE 2025

„Scopul vieții este o viață cu scop”.
Robert Byrne

TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE A UNIVERSITĂȚII VÂRSTEI A TREIA
ANUL VI, NR 6/2025

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef	Angela Ribinciuc
Redactor șef adjunct	Bonica Voinescu
Redactor	Mioara Ardieleanu
Redactor	Marin Mihai
Editorialist	Violeta Pușcașu
Tehnoredactor	Ioana Cioroi

ISSN 2810 – 4285 ISSN-L 2810 – 4285

Adresa:

Galați, str. Domnească nr. 47, cod poștal 800008

Contact:

Tel. 0336130131

e-mail: angela.ribinciuc@ugal.ro

Tipar executat la:

Galati University Press

gup.ugal.ro

Membrii fondatori

Violeta Pușcașu
Bonica Voinescu
Mioara Ardieleanu
Ioana Cioroi
Marin Mihai

COLABORATORI

Vifor Cornel Verșescu, Luminița Corduneanu, Ioana Bută, Daniela Lăcrămioara Capotă, Galia Dan, Tossy Isofache, Ion Zimbru, Gabriel N. Gherbăluță, Cezarina Adamescu, Luminița Potîrniche, Teodor Parapiru, Ion Avram, Daniela Gumann, Georgeta Muscă-Oană, Neta Muscă Ionică, Mihail Silviu Capotă, Marian Enache, Dan Stoica, Violeta Ionescu, Ioan Gh. Tofan, Camelia Toporaș, Gabriela Neguțu, Marin Mihai, Aurel Cârlig, Tania Nicolescu, Victor-Nicușor Dragomir, Coca Coralia Drăgan, Nicu Doftoreanu, Vasile Manole

CUPRINS

Mesaj către cititori

Bonica Voinescu (p. 3);

Editorial

Violeta Pușcașu (p. 4);

Aniversare

Vifor Cornel Verșescu (p. 6);

Arta de a trăi frumos

Angela Ribinciuc (p. 12);

File de viață

Luminița Corduneanu (p. 15);

Ioana Bută (p. 18);

Daniela Lăcrămioara Capotă (p. 20);

Galia Dan (p. 21);

Pasiuni

Tossy Isofache (p. 25);

Pagini culturale

Ion Zimbru (p. 29);

Gabriel N. Gherbăluță (p. 33);

Cezarina Adamescu (p. 36);

Luminița Potîrniche (p. 41);

Teodor Parapiru (p. 44);

Ion Avram (p. 47);

Daniela Gumann (p. 52);

Georgeta Muscă-Oană (p. 54);

Neta Muscă Ionică (p. 59);

Mihail Silviu Capotă (p. 64);

Marian Enache (p. 66);

Dan Stoica (p. 69);

Violeta Ionescu (p. 72);

Galati, ieri și azi

Ioan Gh. Tofan (p. 77);

Camelia Toporaș (p. 80);

Unde fugim de acasă?

Gabriela Neguțu (p. 86);

Marin Mihai (p. 96, 98);

Aurel Cârlig (p. 103);

Tania Nicolescu (p. 108);

Creații

Victor-Nicușor Dragomir (p. 119);

Mioara Ardieleanu (p. 125);

Aurel Cârlig (p. 127);

Coca Coralia Drăgan (p. 129);

Nicu Doftoreanu (p. 131);

Vasile Manole (p. 133).

Foto Coperta 1: Tossy Isofache

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate. Redacția revistei își rezervă dreptul de a selecta materialele trimise pentru a fi publicate și de a exclude textele care fac referiri discriminatorii, nu sunt argumentate, sau nu păstrează o tonalitate decentă, mai ales pentru temele cu iz politic, social și religios.

MESAJ CĂTRE CITITORI

Unde sunt serbările de altădată?

Bonica Voinescu

„Succesul este suma unor eforturi mici, repetate zi de zi” —
Robert Collier¹

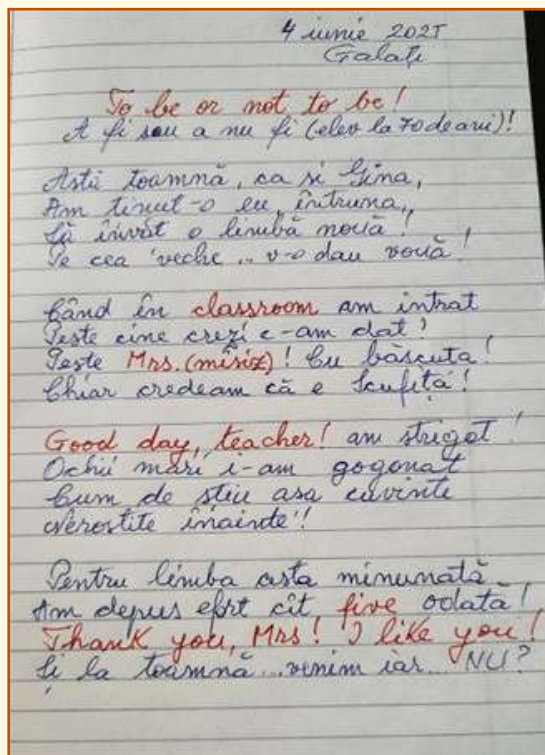
Este luna iunie, lună plină de evenimente pentru părinți, bunici, copii. Sunt examene, serbări școlare, final de an școlar, banchete. Toată familia se agită ca totul să fie perfect.

Noi, bunicii, trăim prin realizările nepoților, participăm la toate evenimentele și pentru cei care au răbdare povestim despre serbările școlare din vremea noastră și ne gândim: Oare cum va fi acum o serbare școlară pentru bunici?

Dragi cititori, vi se pare ciudat să ne gândim la așa ceva? Dar, noi, bunicii, am avut serbarea noastră la CASA DE AJUTOR RECIPROC A PENSIONARILOR.

Clubul de limbi străine a organizat o serbare. Plini de emoții, profesori și elevi seniori au recitat, cântat, celebrând realizările școlare.

Este prima dată când ne-am gândit la noi, seniorii care participăm conștiințioși la ore, ca să ne înțelegem cu nepoții plecați cu părinții.

Am descoperit cursanți cu adevărate talente artistice. Povestind la o cafea cu prăjituri despre serbările de altădată, despre momentele de bucurie, despre momentele hazlii, am înțeles că serbarea școlară a seniorilor a fost un prilej de a ne cunoaște, de a comunica, de a înțelege că suntem plini de imaginație, că putem ieși din pielea bunicilor, devenind iar copii..

¹ Robert Collier a fost un autor american de cărți metafizice de autoajutorare și New Thought (Gândirea Nouă) în secolul al XX-lea.

EDITORIAL

Prof. univ. dr. Violeta Pușcașu

Iarna demografică

Ce subiect mai bun acum, la început de vară, când știm că urmează zile caniculare, dacă nu unul extrem de... răcoritor? Iar „iarna demografică” este un astfel de subiect care ar trebui să ne dea frisoane tuturor.

Într-o țară care se fălește cu istoria și cultura sa și cu peisajele promovate în toată lumea de Charlie Ottley, viitorul se stinge încet și sigur. Nu de sărăcie cruntă ca în Mali, nu de război, nu de catastrofe naturale, ci de declinul numeric al locuitorilor. Suntem de la an la an tot mai puțini. Pierdem sistematic un oraș de aproximativ 100.000 de locuitori. Adică echivalentul unui oraș de mărimea Botoșaniului, Sucevei sau Buzăului. Și asta nu doar prin emigrare, fenomen pe care l-am normalizat cu un firesc uluitor, ci și prin natalitatea prăbușită, dublată de un dezinteres sistematic față de tineri și față de familii. Mamele nasc în Italia și Anglia, tații lucrează în construcții în Germania, copiii vorbesc spaniolă, în timp ce bunicii se consolează cu această nouă formă de „bine”. Iarna demografică nu mai e o metaforă poetică, ci o realitate statistică rece care îngheață viitorul acestei țări. România nu mai e o țară unde tinerii să-și dorească să aducă pe lume un copil.

Sigur, trebuie să admitem că, de câteva decenii, trecem printr-o mare transformare culturală și comportamentală, iar hedonismul este mai prizat de generațiile actuale decât era la începuturile sale pe vremea lui Platon sau Aristotel. Fetele nu se mai mărită de mult la comanda familiei, băieții vor bani și libertate, iar societatea îi vrea pe toți disponibili pentru consum. Dar nu e mai puțin adevărat că nici contextul socio-politic nu dă pe-afară de oportunități pentru eventualii viitori părinți. Sistem de educație în-

doelnic, salarii la limita subzistenței, apartamente și chirii de Los Angeles și zero predictibilitate. Societatea recompensează maternitatea cu birocrație și indiferență. În ritmul acesta, nici măcar un miracol fiscal nu va mai putea salva o țară fără tineri.

Din motive profesionale lesne de înțeles, subiectul „înghețului demografic” mă preocupă de mult timp. Dar de câțiva ani am început să mă gândesc la asta și dintr-o perspectivă strict personală - îmbătrânesc eu însămi. Oare îmi va fi bine peste 10, 15, 20 de ani dacă în jurul meu voi vedea tot mai rar copii și tineri? Care va fi starea mea de confort și siguranță socială? Dar cea psiho-emoțională? Mi-ar plăcea să trăiesc într-o rezervație de seniori longevivi? Răspunsul pe care mi-l dau la toate aceste întrebări este categoric negativ.

Și deși soluții există, cel puțin deocamdată acestea nu pot veni din partea unui sistem preocupat mai mult de pensiile speciale decât de viitorul generațiilor care nu se mai nasc. În fapt, este nevoie de o revoluție demografică! Iar prin asta nu mă refer nici pe departe la un reviriment al natalității ca în anii 70, căci, să fim serioși, vremea mamelor eroine a trecut, ci la un minim de efort al societății pentru ca puținilor copii care vin pe lume să le fie bine. Iar o astfel de revoluție nu are cum să vină doar de la clasa politică. O reșezare a echilibrului demografic nu se poate întâmpla doar cu „strategii naționale” de sertar. E nevoie de un șoc. De unul istoric. Și de unul de conștiință. Și, evident, unul demografic. Altfel spus, s-ar putea să fie nevoie să murim puțin, toți, ca nație, pentru a putea mai apoi să reîncepem să (re)naștem!

ANIVERSARE

Promoția 1971 a TPATP

REVEDERE DUPĂ 54 DE ANI

Viitor Cornel Verșescu

REÎNTÂLNIREA DUPĂ 54 DE ANI A PROMOȚIEI 1971

TULCEA, MAI 2025

Institutul Politehnic Galați
Facultatea de Tehnologia Produselor Alimentare
și Tehnica Pescuitului

SECȚIA FERMENTATIVE

PROMOȚIA 1971

Suntem promoția de ingineri 1971 a Facultății de Tehnologia Produselor Alimentare și Tehnica Pescuitului a fostului Institut Politehnic, astăzi Universitatea „Dunărea de Jos” din Galați.

Cei 108 absolvenți cu specializarea Produse fermentative, care „am învins timpul”, dintre acei 143 încă existenți la finele anului 1971, am dorit să ne revedem după 54 ani de la absolvire.

REVEDEREA, itinerantă, în două etape succesive, s-a derulat între 29 mai - 5 iunie, în zona Deltei Dunării, între 29 – 31 mai la Tulcea și împrejurimi, continuată între 1 - 5 iunie la Sulina, cât și pe oglinzile de ape înconjurătoare.

Au răspuns „Prezent” la prima parte 55 participanți, dintre care 24 am continuat și în partea a doua. Printre noi, i-am avut și pe invitații noștri, domnul conf. univ. ing. Vasile ALEXANDRU, însoțit de soția sa, doamna prof. univ. dr. ing. Rodica ALEXANDRU.

Noi, colegii, ne aflăm astăzi în a doua tinerețe, la nivelul anilor de viață acumulați (75-78), iar invitatul nostru este la venerabila vârstă de 9 decenii. În anul I de studii, 1966, ne-a transmis noțiunile de Geometrie descriptivă și Desen, utile în exercitarea profesiei de inginer tehnolog în domeniul industriei alimentare. Pe toata durata revederii a fost alături de noi, cu un deosebit șarm tineresc și voie bună, amintindu-ne continuu de școala noastră, a anilor 65-70, și de noutățile intervenite pe parcurs, punctând evoluția impusă de cerințele anilor acumulați.

Programul și organizarea revederii au fost realizate de către colegele noastre din Tulcea, respectiv Adelina Stroe/Dinu și familia Cristinei David/Cavaropol (cu mulțumiri deosebite Corinei Ivanov), cu mențiunea că la derulare a fost și un grup de colegi care au asigurat reușita acestei reîntâlniri anuale de tradiție a grupului nostru.

Mulțumim, de asemenea, sponsorilor care an de an au sprijinit financiar sau cu alimente, băuturi sau delicioase prăjituri, readucându-ne în memorie zilele frumoase ale anilor studenției gălățene.

Ziua I - 29 mai – o surpriză foarte plăcută am simțit-o toți participanții, când în succesiunea sosirii, în zi de sărbătoare creștin-ortodoxă Înălțarea Domnului, după ora 13, în camerele repartizate în hotelul Euro-polis din Tulcea, am găsit pe masă, pentru fiecare coleg/ă, câte un ou roșu și o felie de cozonac - simbol al Zilei sfinte în ortodoxia creștină. Și, alături, se afla și câte o șapcă aniversară cu sigla evenimentului, toate fiind cadouri ale colegilor-sponsori, gest care remarcă, încă odată, liantul colegial cultivat și păstrat în școala superioară gălățeană, pe lângă noțiunile tehnico-științifice transmise.

Au urmat, până la masa de seară, sincere manifestări ale revederii peste ani, cu îmbrățișări, pupături, explozii de bucurii colegiale, completate cu expunerea reciprocă a întâmplărilor profesionale trăite peste ani, descrierea drumului parcurs în activitatea profesională, impresiile și imaginile înregistrate în deplasare, trecerea Dunării pe noul pod, covoarele de flori și maci vizibile de pe câmpurile învecinate pe drumurile parcurse, cât și lanurile de grâu date în pârg pe toate împrejurimile... Bucuria a fost amplificată la masa de seară de bucatele consumate și de „fluidele” asigurate de sponsorii-colegi.

Mănăstirea Saon

Ziua a 2-a, 30 mai - grupul celor 55 de participanți prezenți la Tulcea ne-am deplasat cu un autocar asigurat de hotelul gazdă, în triumghiul spiritualității creștin-ortodoxe din nordul Dobrogei, către mănăstirile SAON, COCOȘ, CELIC-DERE pe drumuri deosebit de plăcute, delimitate de copaci, majoritatea fructiferi, între care predominau nucii, cireșii, iar în spatele lor se întindeau lanuri de grâu aproape aurit sau podgorii din viile Niculițelului. Condițiile meteo au fost în deplină concordanță cu dorințele noastre, după o perioadă sumbră, anterioară, care i-a determinat pe o parte dintre colegi să renunțe la revederea visată, pentru care își dăduseră anterior acordul.

Mănăstirea SAON, prima vizitată, locuită de mănăstire, denumită Acoperământul Maicii Domnului, este situată în apropierea comuna Niculițel, județul Tulcea, la cca 10 km, are hramul „Înălțarea Domnului” și a fost sfințită în anul 1881.

În jurul ei se află o mică incintă cu păsări și animăluțe rare - struți, păsări emu, fazani ș.a. - atractivă pentru cei mici, dar și pentru adulți. Alături este și biserica veche, din lemn, considerată, de asemenea, monument istoric.

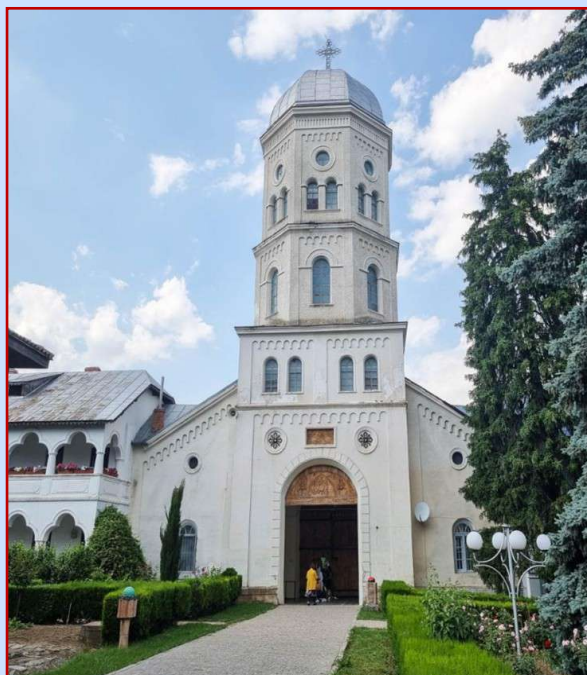
Mănăstirea COCOȘ, a doua vizitată, situată la cca 6 km de localitatea Isaccea, este locuită de călugări și a fost înființată de către oierii ardeleni în transhumanța prin Dobrogea. Are o dispunere peisagistică deosebit de atractivă, cu multe construcții alăturate, utilizate pentru înnoptarea credincioșilor în ospetie și evlavie.

Mănăstirea CELIC-DERE, ultima, de călugări, datând din anul 1840, situată la cca 20 km de Tulcea, cu numele ce derivă de la pâraul Dere, din vecinătate. Are o dispunere impresionantă pe costișa unui deal, cu o alee de legătură deosebit de plăcută până la drumul de acces. Zona înconjurătoare este fascinantă, simți cum îți impune reflectare și liniște sufletească.

La toate aceste lăcașuri de cult și închinare, impresionante și foarte bine întreținute, colegii pelerini din generația 1971 au aprins lumânări și s-au închinat în memoria celor dispăruți, cât și pentru cei vii. Un gând pios s-a îndreptat atât pentru profesorii trecuți în eternitate, cât și pentru colegii decedați.

Mănăstirea Celic-Dere

Mănăstirea Cocos

Ziua a 3-a, 31 mai - dimineața, până la orele 10,30 au fost vizitate superbul Acvariu din Tulcea și Muzeul de Etnografie și Artă, amplasate într-una din clădirile emblematice din oraș, construită în perioada interbelică, în acest conglomerat de conviețuire interetnică în deplină concordie între români, turci, lipoveni, greci, armeni și alte etnii. Muzeul prezintă piese cu fond etnografic de artă populară, colecții cu vase din metal, covoare, unelte gospodărești țărănești ș.a.

În continuare, ziua a fost petrecută cu o excursie efectuată cu o navă a hotelului, pe Dunăre, cât și pe canalele Sireasa, Pătlăgeanca, Ciatalchioi, până în apropierea brațului Chilia, care preia 58% din debitul Dunării. În zonele parcurse, am văzut în zbor foarte multe păsări din cele 331 de specii ale deltei, cât și nuferi înfloriți, și am fost informați de către ghidul însoțitor despre multe alte aspecte inedite din Rezervația Biosfera Delta Dunării.

A urmat o masă binevenită, servită pe navă, cu ciorbă pescărească sau storceană și saramură de crap/somn, toate stropite cu „fluidele” din sticlele de pe mese, oferite în spirit colegial de către sponsorii noștri.

Seara s-a încheiat cu o masă festivă. Cu acest prilej, profesorii invitați ne-au adresat fiecare câte o urare de sănătate, bunăstare spirituală și familială, cât și noi împliniri viitoare. Domnul conferențiar Vasile Alexandru și-a început alocuțiunea cu recomandarea intonării imnului GAUDEAMUS GITUR. A urmat apoi păstrarea unui moment de reculegere pentru cei trecuți în eternitate, profesori și foști colegi.

S-a continuat cu tradiționala strigare a catalogului de către domnul conferențiar Vasile ALEXANDRU, rezultând 25 prezenți, colegi de promoție 1971, din cei 55 participanți. Printre persoanele însoțitoare din grup s-au aflat și soții/le celor apelați, cât și profesorii noștri invitați; o parte dintre însoțitori sunt tot absolvenți ai Universității gălățene, cu ani de absolvire apropiați, având aceleași specializări sau apropiate din școala superioară gălățeană.

La propunerea foștilor noștri colegi, responsabili de grupe profesionale studențești, respectiv colegii Traian Damșe, Elena Grigoriu, Olga Mureșan, domnul conferențiar a acceptat motivarea absențelor celor care nu au ajuns la revedere, ținând seama de condițiile meteo anterioare deplasării. Se constată că după trecerea celor 54 de ani de la absolvire, din cei 109 colegi existenți, au răspuns prezent 23%, cca ¼, deci o prezență bună în raport cu timpul ce a trecut.

Au fost apoi evocați distinșii profesori creatori ai învățământului tehnic superior de industrii alimentare, evidențiind contribuția domnului prof. univ. dr. Dumitru Moțoc - unanim recunoscut drept ctitor de școală, activitatea sa fiind continuată de profesorii: Simion Popescu, Laurențiu Caton, Ioan Rășenescu, Gheorghe Miron Costin, Constantin Banu, Brad Segal, Voicu Giurcă, Vasile Tătaru, Nicolae Pană ș.a. A fost remarcat aportul domnilor Decani D. Moțoc, Dumitru Bogatu ș.a.

În dimineața zilei de 1 iunie, după stabilirea datei următoarei revederi, propusă a se derula în anul următor, cu o posibilă locație în municipiul Piatra-Neamț, circa jumătate dintre participanți au plecat spre localitățile de reședință, cu tolba plină de amintiri plăcute, unice și de neuitat, iar cei 24 participanți care am optat și pentru etapa 1-5 iunie, am continuat deplasarea spre Sulina.

(Va urma)

Foto: Marcela Ignătescu

ARTA DE A TRĂI frumos

„Când mi-am dat seama că singurul lucru
pe care îl luăm cu noi este ceea ce trăim,
am început să trăiesc ceea ce vreau să iau cu mine”.

Gabriel Garcia Marquez

„La braț cu fericirea”

- O nouă carte

a profesorului Cosma Tudose

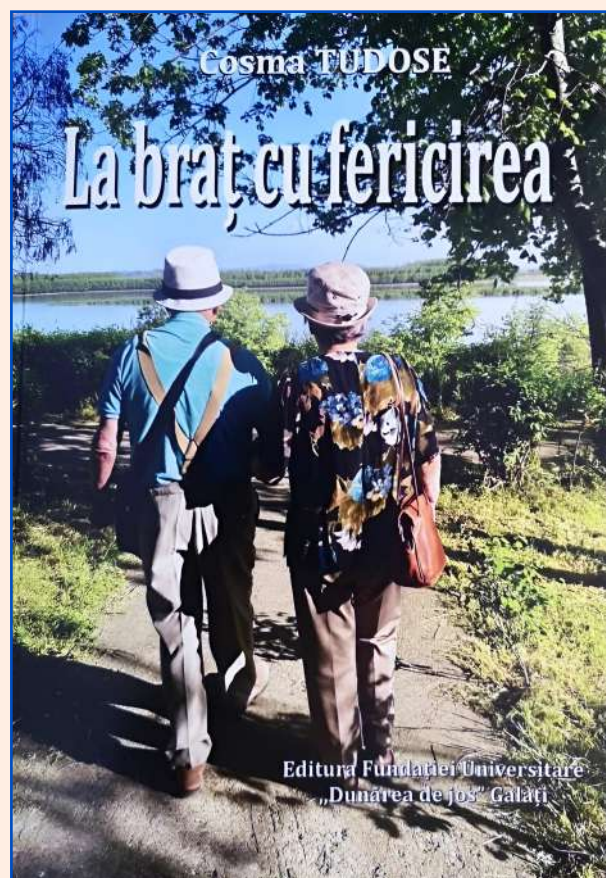
Angela Ribinciuc

La Editura Fundației Universitare „Dunărea de Jos” din Galați a apărut, recent, volumul „La braț cu fericirea”, semnat de prof. univ. emerit dr. fiz. Cosma Tudose.

Structurată pe 18 capitole, lucrarea abordează conceptul de fericire din mai multe puncte de vedere. Autorul pornește în demersul său de la două întrebări pe care fiecare ni le adresăm, pe parcursul vieții, în diferite etape: **Ce este fericirea? Sunt fericit?** și încearcă să descopere care sunt factorii împlinirii sau ai fericirii, relația dintre plăcere și fericire, rolul vârstei în determinarea nivelului de fericire.

Viața ca angajament, viața ca sens și viața plăcută sunt trecute în revistă de autor, ni se oferă chiar și o așa-numită ecuație a fericirii $F = S + C + V$, unde F este nivelul de fericire pe care îl resimțim, S este intervalul tendințelor genetice sau capacitatea de a fi fericit cu care ne-am născut, C sunt condițiile vieții fiecăruia dintre noi, pe care le putem schimba sau nu și care includ: mediul în care trăim, starea civilă, serviciul, dacă suntem sau nu sănătoși sau bogați, iar V cuprinde circumstanțele vieții noastre, adică tot ce alegem să facem legat de plăcerea imediată sau pe termen lung.

Pentru a scrie această carte, autorul s-a documentat temeinic, a citit cu pasiune și răbdare tot ce a găsit pe această temă, încercând să facă apoi o sinteză a ideilor, decantând informațiile, pentru a oferi cititorilor o sinteză a ideii de fericire și a căilor prin care putem tinde, fiecare, spre fericire, ca mod de viață. Lăudabil demers, pentru care nu putem decât să îi fim recunoscători.

„Oricine poate fi pe deplin fericit dacă urmează câțiva pași simpli, plecând de la un set de valori universal valabile”, scrie profesorul Cosma Tudose în *capitolul 11. Fericirea la adolescenți*, valori valabile la orice vârstă: „1. Concentrează-te pe aspectele pozitive ale vieții tale. Încearcă să înțelegi ce te face să fii optimist și mai fericit. 2. Pentru a te simți fericit caută activități în care ești pe deplin implicat. Când ești suficient de absorbit, nimic nu mai contează pentru tine. Fă lucruri de care ești pasionat. 3. Învăță să construiești relații sociale sigure și cu alți oameni. 4. O viață cu sens și care are un scop oferă un sentiment de împlinire și fericire. 5. Realizarea obiectivelor propuse și procesul până la atingerea țintei dorite îl va face pe adolescent să atingă fericirea. De la adolescent până la omul matur este doar un pas; noi trebuie să avem grijă cum se pregătesc adolescenții să facă acel pas”.

Iar în capitolul următor, *12. Fericirea oamenilor adulți*, autorul afirmă: „Unii cercetători cred că fericirea nu trebuie înțeleasă ca un ideal, ci ca o stare a sufletului nostru, fie ca o stare de bucurie, plăcere, exaltare, fie ca una de liniște, împăcare, seninătate, beatitudine.

Înțeleasă în acest fel, fericirea nu mai este intangibilă, ci ea depinde de fiecare dintre noi. O căutăm în noi înșine și tot în noi se găsește calea către dobândirea ei. De pildă, am putea să socotim că dobândirea fericirii se poate realiza pe calea cunoașterii, ori pe calea iubirii, ori pe calea credinței, pe cea a contemplării, ori pe calea faptei. Nu nivelul de bunăstare îi face pe oameni fericiți, ci legăturile dintre inimile lor și punctul lor de vedere asupra propriei vieți”.

„A scrie o carte despre fericire, la vârsta mea octogenară, este o nemiloasă ironie, când de fapt în jurul meu nefericirea predomină la tot pasul. Din copilărie și până la începutul bătrâneții, da, pot afirma că am avut multe momente de fericire. Iubirile din prima tinerețe, căsătoria, venirea copiilor și a nepoților sau unele succese pe linie profesională, scrierea și tipărirea unor cărți de specialitate și apoi de literatură m-au făcut să trăiesc atâtea momente fericite! Totul până când am început să simt povara anilor, când în jurul meu aveam numai nefericire. (...) Spunea cineva că există o singură cale spre fericire și aceea este *de a înceta să-ți mai faci griji pentru lucrurile care nu depind de tine*. Dar, dacă sunt atent, câte lucruri depind de mine?”, se întreabă autorul în postfața cărții.

Și mai afirmă profesorul emerit Cosma Tudose ceva ce merită reținut: „Fericirea anulează invidia, ura, dorința de răzbunare, ranchiuna. Un om fericit este un om bun, plin de compasiune, care iubește tot ce-l înconjoară, oameni, locuri și animale. Să reținem că viața și timpul sunt cei mai buni profesori”.

Vă mulțumim, domnule Profesor!

Prof. univ. Emerit dr. Cosma TUDOSE

De același autor:

1. Periplu european vol. I Țări sud-est și vest-europene, Editura Academica, 2010
2. Periplu european vol. II Țări central și est-europene, Editura Academica, 2012
3. Arc peste Europa, jurnal: Canada, Statele Unite ale Americii, China, Editura Academica, 2013
4. Drumuri pe patru continente, Editura Academica, 2016
5. Călător către lumină, Editura Academica, 2018
6. Memorii și emoții printre slove, Editura Academica, 2020
7. Frica de singurătate, Editura Fundației Universitare „Pădurea de Jos”, 2022
8. Scrisori de dragoste. Amintiri, 2023

ISBN 978-973-627-710-8

FILE de VIAȚĂ

„Fiecare inimă își are podul ei
plin cu amintiri vechi,
de care nu se îndură
să se despartă niciodată -
doar le mai scutură,
din când în când,
de praf”.

Tudor Mușatescu

Luminița Corduneanu

„Că nu aduce anu' ce aduce ceasu', puica mării...”

Muncim atât de mult în tinerețe ca să ne facem un adăpost din patru pereți trupului. Mergem pe la bănci și semnăm ca să ne punem timpul amanet. Pe 25 sau pe 30 de ani... pe oricâți ani, numai să nu rămânem sub cerul liber.

Facem greșeli cu nemiluita: mâncăm mult, bem mult, fumăm mult. Zicem că facem asta „de stres”, „de glandă” sau „de inimă albastră”. Mereu ne găsim scuze și spunem că viața-i curvă, deși noi suntem răsfățații acestei lumi.

Ni s-au pus la picioare cerul și pământul cu toate stelele și roadele lor. Ni s-a dat minte cu care să calculăm totul de-a fir a păr și inimă cu care să nu mai calculăm nimic.

Ne întâmplăm unii cu alții, doi străini care fac copii și (sau) amintiri, apoi trăim cu asta tot restul vieții. Arareori, arareori, arareori apare și rămâne o întâmplare fericită. Copiii rămân fericiri.

Trăim decenii lângă omul nepotrivit, doar pentru că nu mai avem curaj să reparăm o greșală a tinereții. Dăltuiește timpul în piele albii fine, colțurile gurii coboară încet a resemnare. Umbulăm cu ochii noștri frumoși în pământ crezând ce ni s-a spus: Capul plecat, sabia nu-l taie.

Nu ne învață nimeni ce să facem și pentru suflet. Răni mici sau mari se cicatrizează strâmb, ceea ce ne dorim foarte rar coincide cu ceea ce trebuie. Armata imensă a omenirii defilează pe asfaltul încins marșul mut al tăcerii de sine. Pitim sufletul tot mai mic sub pojghița mereu însângerată a lui „nu pot acum, lasă pe mai târziu”, fără să realizăm că mâine nu ni s-a promis. Ne amărăm prezentul sperând că viitorul va fi dulce. Nici nu avem habar dacă măcar va fi...

Uneori cred că am fost aruncați fără milă în hăul acesta plin de griji, în malaxorul cu care Timpul, Marele Timp, își macină făină albă din oase de om din care apoi să-și plămădească - cu melodia Figaro dată la maxim, cu pădurea ecuatorială între ochi și oceane reci în loc de lapte cald - Nebuloase și Căi Lactee între care strecoară, așa, într-o doară, „un pizzico di sale”, Găuri negre.

Alteori cred că am fost așezați cu grijă în Rai. Ni s-a dat vin și trandafiri, „Răsfață-te, suflete, hai, trăiește frumos...”.

Dacă ar fi să-mi pot îndeplini o dorință, aș cere să nu mai uit niciodată de suflet. De sufletul meu, dragul meu suflet pe care atâția ani l-am tot ignorat mințindu-l că totul va fi bine. Am tras peste el perdele grele, ascunzându-l de soarele trezviei sale.

„Șșșșt, șșșșt, șșșșt!”, i-am tot spus până când am simțit că era rece-sloi. Pfff, ia uite, așa se moare de „inimă rea”, mi-am zis într-o dimineață. Apoi am plecat la avocat ca să îndrept niște nedreptăți. Din ziua aceea, este mai bine de un an de atunci, tot ridic perdele. Încetișor se întrezărește liniștea pe care nu o aud cu urechile, ci cu inima. Fiindcă și demnitatea mea a fost cu jalba în proțap:

Stai așa, fetiță, cu mine ce faci!? De ce să primească obrazul tău palme, ochii tăi lacrimi și sufletul pelin? Pereți și fântână mai faci, dacă ai sănătate și timp.

Chiar așa, de ce? De ce, când știu, acum știu, atât de bine că „Nu aduce anul ce aduce ceasul, puica mării...”.

29 iunie 2023

Clepsidra pentru fiecare

Trecem prea repede prin viață. Cameleonic trecem ca să viețuim și noi cumva. Primim bobârnace când ne e lumea mai dragă și cădem în fund ca puii de rață. Și tot ca ei ne ridicăm și mergem mai departe, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Nimic nu ne mai impresionează până la lacrimi. Poate doar moartea, dar și aia puțin... foarte puțin, până la degustarea sarmalelor fierbinți primite drept pomană de sufletul mortului. Și, dacă mai are și coliva puțin rom în ea, chiar că viața e frumoasă.

În zorii zilei întoarce Dumnezeu clepsidra pentru fiecare, dar nu toți mai au nisip în ea până la apus. Știm asta, dar o ignorăm complet pentru că așa e mai comod. De ce să te împiedici de moarte, când viața te îmbie s-o trăiești?

În malaxorul infinit al Timpului ne învârtim haotic până-i cădem între valțuri. Iubiți și neiubiți, trădați și trădători, buni și răi, cădem loviți de pala întâmplării toți pe rând.

Unora li se rup baierile inimii și ocupă un loc răcoros la Casa de nebuni; alții își formează mișelește rădăcini adânci în carnea și-n sufletul altui om, așa cum am văzut că face buruiana rea. Se hrănește cu seva celui alt fiindcă el și buruiana nu sunt în stare să sintetizeze singuri nutrienții și își iau de-a gata lăsând în urmă plantă închircită și om gălbejit la suflet.

Și alții, fericiții și miruiții, pricep târziu, dar nu prea târziu, cum stă treaba cu viața: nimeni nu le este dator cu nimic, nimeni nu le-a promis nemurirea. Nu se zbat și nu-i auzi cântind. Au zâmbet de înger și sunt împăcați cu tot. Ce rost are să te împotrivești unei asemenea forțe? Poți tu opri, ființă, cascada Niagara din cursul ei, de vreme ce numai curentul ei te-ar sfâșia?

Nu poți, așa că fă Rai din ce ești, asta e tot ce poți face. Fiindcă, ceea ce ai, dacă ai, te face să fii, nu să deții, dacă EȘTI.

O inimă-putere

Au trecut anii și tot ce era mic s-a făcut mare. Copiii, copacii din livadă, bujorii, laricele de la poartă și bradul de la fântână. Tot ce am plantat de vreo 15 ani încoace acum dă rod. Și eu știu că am fost un pic din mâna Lui Dumnezeu pe pământ.

Nu eu am pus, nu eu am făcut să rodească, nu eu am făcut minunea. Eu doar am purtat pe brațe minuni și le-am făcut mari: pui de om, pui de larice, pui de brazi, pui de liliac...

Tot ce am, am de la Dumnezeu. Îl rog să-mi lase o inimă-putere ca să mă pot purta și pe mine frumos prin lume pentru că uneori cel mai greu e să te porți pe tine cu blândețe. Când mă voi bucura, să știu să mulțumesc și când mă voi întrista, să știu să nu disper.

Vorba scumpei mele bunici: Șăz' loculu', Puică. Dumnăzău ari grijă și di puiu' ceal di șarpe.

Rămâi înțelept cu tăcerea

Decât să pici de prost cu vorba, mai bine rămâi înțelept cu tăcerea. Că niciodată n-a pierdut nimic cel care tace. Dimpotrivă, și-a câștigat liniștea pentru că nu a spus și datorită lui s-au stins focuri între oameni. Focuri de paie, focuri de răutate și de răzbunare.

La noi în Moldova li se spune „înfățoșări”. Vine cel care a spus, cel care n-a tăcut după ce i s-a spus și cel despre care s-a spus.

Vin toți ca să mai spună ceva. Mare tămbălău, vorba aia: Dacă tăceai, filozof rămâneai.

Plus că te iubea și Dumnezeu mai mult.

Ioana Buță

Mi-ar fi plăcut...

Mi-ar fi plăcut să mă fi născut floare.
Sau iarbă sau, mai degrabă, vânt...
Mi-ar fi plăcut să fi fost privighetoarea dimineților,
Ori ciocârlia înalturilor,
Să mă rotesc infinit,
Până în vârful munților și înapoi, în văile cu apele cristal.
Să fiu gând, să pot hoinări până la lună, să adorm printre stele, iar dimineața s-o iau de la capăt.
Dar m-am născut un biet om.
Și deși oamenilor nu le sunt îngăduite așa de multe semeții,
Ei au privilegiul suprem al vieții cu de toate:
Să râdă și să plângă, să se bucure și să se întristeze în egală măsură, să dăruiască și să fie dăruiți.
Mi-ar fi plăcut să mă fi născut floare.
Dar m-am născut om.
Mi-au făcut loc cald în lume măicuța mea, cu taica împreună, viața dăruindu-mi,
Undeva, cândva, demult,
Într-o seară de vară, hăbăuc de frumoasă,
Din luna lui cireșar,
De-un 9 iunie binecuvântat!

Seara prin grădini...

Doar că nu scot vorbe aievea, s-aibă glas, să le auzi,
Să gesticuleze-'ntruna, doar, doar, doar, o să le uzi!
Stau acolo, mititele, pașnice, arse de soare,
Mai că le auzi șoptind „hai, cu apa, că ne doare”.
Nu vorbesc, dar cum le simți!...
Curg prin tine duișii
Și-'ntre două mângâieri,
Te apuci de poezii!

Undeva, cândva

Simt fulger de dorință prin carne să-ți spun,
Să-ți spun lucruri și întâmplări nepetrecute,
Iar tu să asculți și să clipești suav din genele-ți lungi.
Să mă liniștești spunând că aceleași lucruri nepetrecute,
Ți-au însângerat zorii și inima,
Ți-au însângerat palmele.
Aceleași palme care-mi mângâiau disperat creștetul,
Ori de câte ori mă pierdeam. Ori de câte ori mă prăbușeam.
Dar tac!
Așa îmi închipui eu că tăcând,
Mai am o șansă, o unică șansă,
Să te reîntâlnesc!
Râzând, cu ochii tăi frumoși,
Undeva, cândva,
Când din nou muguri vom fi!

Serotonina mea

Despre vacanțe

Daniela Lăcrămioara Capotă

Călătoria spre pajiștea mea o aștept în fiecare an, aproape așa cum aștept parfumul de tei. Ea este mai mult decât o călătorie, este un drum către mine.

Până să ajung acolo trebuie să trec o punte deasupra unei ape.

În primul an, îmi tremurau picioarele, mă țineam de plasa de armătură care avea rol de mână curentă, nu înțelegeam cum de ceilalți oameni treceau ca să zic așa fluierând, până și șirul de capre și „DI. Care Are Grijă De Ele” trecea pe acolo cu o naturalețe de invidiat, la mine nu funcționa.

Anul următor am hotărât să nu mă uit în jos și, cât de cât, am răzbit, aproape fugind pe punte.

În al treilea an am realizat că frica era doar în mintea mea, așa că m-am oprit la mijlocul punții și am reușit să fac poze apei care curge.

Când pajiștea este înflorită, merg pe cărarea pe care au trecut și caprele, nu calc în afară de potecă.

„DI. Care Are Grijă De Capre” mi-a atras atenția anul trecut că toată splendoarea care mă face fericită pe mine în fiecare an va fi cosită, așa că sunt atentă.

Pajiștea din iunie este serotonina mea: fluturi, gâze de tot felul, flori, frunze, culori.

Nu știu cum este la voi, dar eu am un loc al meu unde în fiecare vară călătoresc către mine. Și acolo îs fericită!

Jurnal de suflet

Galia Dan

N-am avut niciodată o atracție pentru roșu. Îmi părea o culoare prea intensă. Prea pasională. Prea... frivolă, dacă vreți să fiu sinceră.

Roșul pe unghii? Prea „femme fatale”. Roșul pe buze? Nu, nu.

Portocaliul mi se părea un compromis decent: tot cald, dar mai puțin dramatic. Un fel de „roșu cu frică de angajamente”.

Și-apoi a apărut Eva Androniu. Cu: „Hai, pune-ți ceva roșu!” scris pe privat, lăsat în comentarii, uneori doar insinuat subtil în fața unei poze alb-negru. Eva e genul de om care contaminează.

Așa că am început cu pași mici.

Șosete roșii, de parcă doar gleznele voiau să trăiască periculos.

Un batic, pentru că puteam oricând spune că e moștenire de familie. Cercei mici, mici, abia că-i găsesc în sertar.

Și două tricouri cumpărate separat, să nu se panicheze dulapul.

Adevărul e că, atunci când suntem tineri, ne ascundem adesea în negru. Bărbați și femei, deopotrivă. Probabil e elegant, sobru, slăbește ne gândim noi.

Dar cu timpul începem să ne „permitem” culoarea. Așa văd eu de câte ori sunt și prin alte țări.

Așa că, dragă Eva... să știi că tricourile te salută din sertar. Cu rochia am rezolvat.

Cum stați cu roșul?

14 iunie 2025

Verdele promite, roșul arde.
Și-n mijlocul lor trece vântul, fără să se oprească.
Grâul visează pâine, macii visează poezie.
Totul e o trecere.
Verdele crud al începutului.
Roșul aprins al clipei care arde.
Și undeva, între ele, timpul care nu rămâne în fotografie.

16 iunie 2025

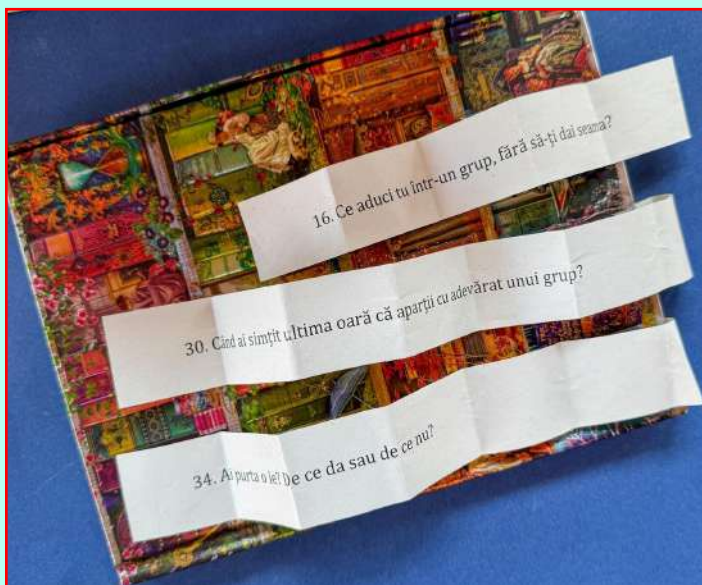
Azi e solstițiul de vară. L-am întâmpinat acolo unde Dunărea și Marea își dau mâna în fiecare clipă, cu o cafea la purtător, făcută de „omul bun” care ne găzduiește.

Dimineața a fost răcoroasă, cu valuri blânde și vânt domol, iar soarele ne-a zâmbit dintr-o parte de cer, ca și cum ne cunoșteam de mult. Apoi am pornit ușor pe apă, în liniște, spre pelicani, cocostârci și un codalb care ne-a tăiat răsuflarea.

A urmat o poveste inventată, dar cumva atât de adevărată. Fiecare dintre noi a fost un personaj dintr-un sat vechi la Dunăre: femeia cu leacuri, bărbatul cu ceasul fără limbi, fata care pleacă în lume cu o ie și o pungă de semințe.

Am tras cartonașe, am râs, am tăcut, ne-am recunoscut uimiți în personaje.

Apoi, între storceag și soare, am pictat semne care să se potrivească pe ii, am confecționat bărci din hârtie cu dorințe înăuntru și am făcut decoruri cu vibe de mare. Fără grabă și cu muzică în fundal.

Iar în fiecare dimineață și seară avem „Tabăra noastră în cuvinte”, o mantră personală, aleasă simplu: un cuvânt. Cuvântul care ne-a adus, cuvântul cu care începem ziua, cel care ne rămâne. Apoi îl lipim pe perete, ca să-l vedem și să-l simțim. E oglindă, uneori busolă, alteori o prietenie.

În mijlocul acestui grup cald și fain, ghidarea mea e cu bucurie, cu activități gândite mai ales ca pretexte pentru legături.

Lucruri simple, dar care țin mintea vie și sufletul aproape.

21 iunie 2025

PASIUNI

„Singura modalitate
de a face o treabă grozavă
este să iubești ceea ce faci”.
Steve Jobs

Creații hand-made

Fashion Crochet

Evenimentele lunii iunie

Ziua Mondială a Croșetatului în Public
și Ziua Iei Croșetate

Tossy Isofache

